

ἄλλ' ὅτι ἐσώθη καὶ διατέλει ἐκτὸς κινδύνου, τῷ ἀπῆντησεν ἐν εἵδει συγχρητηρίου: «Πολλάκις σοὶ τῷ εἶπον, φίλτατε, ὅτι ὁ ποταμός σας δὲν εἶναι ἀρκετὰ βαθύς!»

Ὁ συμπολίτης ἡμῶν κύριος Μ... διηγείτο πρό τινων ἡμερῶν ὅτι ἐν Ζακύνθῳ Ἀγγλου τινὸς βαδίζοντος ἀπέκοψαν τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μετὰ τοσαύτης τέχνης, ὥστε τὸ σῶμα ἐβάδισεν ὁκτώ ἄλλα βήματα ἀνευ κεφαλῆς καὶ εἶτα κατέπεσαν.

— Δὲν εἶναι ἀπίθανον, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Σ.... θὰ ἦτον ἀφρημένος ὁ Ἀγγλος καὶ μετὰ τὰ ὁκτὼ βήματα ἐνόησεν, ὅτι τὸν ἐφόνευσαν.

Ὁ Βολταῖρος ἀναγνούς τὸ σύγγραμμα τοῦ Μ.... περὶ τῆς ψυχῆς τῶν ζώων, εἶπε: «Ὁ συγγραφεὺς εἶναι ἐξαίρετος πολίτης, ἀλλὰ δὲν ἔμαθεν ἀρκετὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου του.

Ὁ Φοντανέλ, εἰς τὸ ἔσχατον γῆρας του, εἶχε πλέον σπινιάς τὰς ἐκτάκτους ἰδέας· ὁ Διακόντος ἔλεγεν ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ: «Εἶναι γηραιὸς πύργος εἰς τὸν ὁποῖον ἐμφανίζονται πνεύματα.»

Τὸ αὐτὸ ἀνέκδοτον λέγεται καὶ περὶ τῆς κ. Στάελ, ἀλλ' αὕτη τὸ εἶπεν οὐχὶ πρὸς ἔπαινον, ἀλλὰ πρὸς ἐμπαιγμὸν γέροντός τινος πλουσίου ὃχι πολὺ εὐφυοῦς. «Ὁ ἀληθὺς ἐλέγχθη παρ' ἀμφοτέρων, τότε θὰ ἔλαβε βεβαίως χώραν

κλοπὴ καὶ τοῦτο κάλλιον παντὸς ἄλλου θὰ γνωρίζῃ ἡ κ. Στάελ.

Ὁ Βαρθελεμῦ Σωσέν, διάσημος νομοδιδάσκαλος τῆς Πίζας, ἐφιλονεῖκει συχνὰ ἐπὶ ζητημάτων τοῦ δικαίου μετὰ τοῦ Ἰάσωνος Μάγνου, ἄλλου νομοδιδασκάλου διασήμου. Ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὁ Λαυρέντιος τῶν Μεδίκων παρῆν εἰς τὴν συζήτησιν, ὁ Ἰάσων αἰσθνόμενος, ὅτι ὁ ἀντίπαλός του ἤγγιζε νὰ τὸν καταβάλῃ, ἔπλασεν αὐθωρεὶ ἀνυπαρκτόν τινα νόμον πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ θέματός του. Ὁ Σωσέν ἐννοήσας τοῦτο καὶ οὐχ ἦτον πονηρὸς καὶ αὐτὸς ἀνέτρεψε τὸν νόμον τοῦ Ἰάσωνος δι' ἄλλου νόμου τῆς φαντασίας του. Ὁ Ἰάσων πρῶτην φοράν ἀκούων τὸν νόμον αὐτὸν προσέκαλεσε τὸν Σωσέν ν' ἀναφέρῃ τὴν πηγὴν τοῦ νόμου του. ἀεὶρηται αὕτη, ἀπεκρίνατο ἀνευ δισταγμοῦ ὁ Σωσέν, ἐγγὺς ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἠντλήσατε τὸν ἰδικόν σας νόμον. Ὁ Λαυρέντιος ἐχειροκρότησε ζωηρῶς τὴν πνευματώδη ταύτην μεθ' ἐτοιμότητος ἀποκρίσιν.

Φιλία στενὴ συνέδεε τὸν Μ. Πεκμέγχαν καὶ τὸν σφοδρὸν Δουδρέϊλ. Οὗτος τὴν παραμονὴν τοῦ θανάτου του βλέπων πολλοὺς περὶ τὴν κλίνην του, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του: «Φίλτατε Πεκμέγια, τί ζητοῦν πάντες οὗτοι; τὸ νόσημά μου εἶναι κολλητικὸν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι ἄλλος ἀπὸ σὲ ἐδῶ.» Ὁ Πεκμέγιας παθὼν τὴν αὐτὴν ἀσθένειαν

παρηκολούθησεν ἐκ τοῦ πλησίον τὸν φίλον του εἰς τὸν τάφον.

Ο ΕΞΟΡΙΣΤΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Francois Coppe)

Κλαῖσιν, ἐξόριστε πτωχέ, καὶ πάντο' ἐνθυμήσου
Πόσον τὸ μέλλον σου ἦτο λαμπρόν,
Ὅταν ἡ χεὶρ τῆς ἔτραψε θερμὴ ἐν τῇ χειρὶ σου
Ὡς ἐν πτηνὸν μικρόν.

Καὶ τὴν ψυχὴν σου ἄβυστος ἐπλήρου θερμῆ ποίει
Ὅταν, πλησίον σου αὐτὴν κρατῶν,
Τὴν γλυκερὰν τῆς ἔπνεες πνοὴν ἐν εὐτυχίᾳ
Ὡς ἄνθος ζηλευτόν.

Ἀλλὰ μακρὰν σου εἶναι νῦν ἡ κόρη ἡ φιλιότης,
Τὸ πᾶν δὲ πάλιν εἶναι σκοτεινόν!
Γνωστὸν ὅτι ἀνάμνησις ἐκφύγει ταχυτάτη,
Ἐκφύγει ὡς πτηνόν.

Ἦδη πλανᾷ ἐν τῇ ψυχῇ σκιὰ ἀμφιβολίας,
Ἀρχὴ δόνησις καὶ ἡμερῶν πικρῶν.
Καὶ λέγει «φίε! μαραινέται ὁ ἔρως τῆς καρδίας
Ὡς ἄνθος ἐν ἄβρῳ!»

Σεπτέμβριος 1878. ΚΑΒΑΝ. ΠΑΠΑΖΟΓΑΝΗΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ
Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΑΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἐτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνιαίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ